

Stichting IDA-Mabogini

De Stichting IDA Mabogini stelt zich tot doel het leveren van een bijdrage aan onderwijsmogelijkheden voor kinderen van de lokale bevolking waarvan de ouders de financiële middelen hiertoe niet hebben, gericht op lager- en beroepsonderwijs in Mabogini, Tanzania.

NIEUWSBRIEF Nr. 5

December 2011

Dit is het eerste bericht na mijn 3-maands verblijf in Mabogini deze zomer. Zondagavond (17 juli) begon mijn avontuur in mijn eentje naar MABOGINI/Tanzania. Ik vertrok vanaf Airport Dusseldorf. Het was een heel plezierige ervaring. In mijn beleving ging het er nog wat persoonlijker en vriendelijker aan toe dan bij Schiphol. Mijn bagage was over de limiet, evenals mijn handbagage. Het zat vol met de kinderkleding, die verschillende van jullie mij gegeven hadden (en waar de mensen in Mabogini heel erg blij mee waren). Het meisje keek bedenkelijk maar toen zij wist waarvoor het was, liet ze mij gaan. Pak van mijn hart! Verder ging toen alles van een leien dakje: de overstap in Zurich, de aankomst bij Kilimanjaro, het welkom door Novatus samen met zijn zoon. De ontvangst bij hem thuis door zijn vrouw Fausta was heerlijk, net een warme deken en of je elkaar al jaren kent. De hartelijkheid van de mensen hier doet zo goed. Altijd een glimlach, ook al verstaan we elkaar helemaal niet. De 3 maanden ben ik te gast geweest bij deze familie Mushi.

Het was anders dan in 2009 toen ik voor de eerste keer met Anna naar Mabogini ging. Wij verbleven toen bij haar familie in het huis, dat Anna daar heeft. Het had nu ook gekund. De uitnodiging had ik van hen gekregen. Maar het gegeven dat niemand daar in huis Engels sprak, zorgde ervoor dat ik ditmaal bij Novatus en Fausta mijn intrek nam. Alles was anders dan 2 jaar geleden. In het huis van Anna wonen kinderen en dat is een uitnodiging voor nog meer kinderen. Heel gezellig dus. Bij Novatus en Fausta was het anders. Hun kinderen zijn volwassen en wonen in Dar es Salam en Moshi. Daarbij werken ze allebei, veel en hard: Ná hun werktijd in het onderwijs gaan ze naar hun stuk land, waar rijst wordt verbouwd. Door de droogte is er té weinig water en moeten ze dagelijks achter het irrigatiesysteem aan. Bij mijn aankomst was het winter. Voor mij was dat heerlijk, zo'n 25-30 graden. 's Nachts rondom 20. 's Morgens was het vaak bewolkt, maar er viel geen druppel regen. En ze hadden het zo hard nodig. Tegen het middaguur scheen de zon voor de rest van de dag. Door het weinige water waren er veel meer problemen met de elektriciteit. Elk ogenblik viel het uit. Het betekende 's avonds met 'de kippen op stok', maar ook 's morgens bij het krieken van de dag en het kraaien van de hanen er uit. De hele dag lag dan voor me om precies zo in te vullen als ik zelf wilde. Compleet anders dus dan in 2009. Maar ook heel fijn. Al maakten de andere dorpsbewoners, die ik toen heb ontmoet zich zorgen om mij. 'Ik was te veel alleen' in hun ogen en dat was niet goed. Dan voel je het verschil tussen onze geïndividualiseerde maatschappij en hun leefwijze, die nog heel betrokken is op de anderen. Het heeft voordelen gehad om mijn eigen gang te kunnen gaan. Wilde ik mensen ontmoeten dan ging ik op pad, maar ik had ook tijd voor bezinning. Soms vormde de taal een belemmering, maar dat ging met handen en voeten ook steeds beter. Ik kon in 'keukens kijken' van mensen, zaken en situaties.

Door bezoeken aan verschillende families heb ik kunnen opmerken dat het heel moeilijk is om kinderen te selecteren van wie de familie of verzorgers het geld voor een school niet kunnen opbrengen.

En dit selecteren van kinderen is wel de vraag, die we vanuit de Stichting aan Novatus stelden. Een dilemma is dit vaker geweest, naar ik begrepen heb, omdat er vaak meerdere kinderen in een familie zijn. Vanuit dit gegeven en de ontwikkeling van de James Ole Millya School heb ik ook andere wegen onderzocht om de kinderen in Mabogini en hun ouders/verzorgers kansen op wellicht een iets draaglijker leven te geven. Armoede betekent daar werkelijk een 'struggle for live'.

Zoals jullie inmiddels bekend is uit de Nieuwsbrieven, heb ik in 2009 geholpen heb met het uitdelen van de heel voedzame pap op de James Ole Millya School, waar Monica Chengula de scepter zwaait. Mijn 'shika vizuri' project noemde ik dat. Vertaald in het Nederlands betekent het min of meer 'goed uitdelen'. Op deze school krijgen de kinderen dus ieder jaar met mijn verjaardag de rijst-met-bonen-maaltijd en naar wat ik hoorde, heeft de James Ole Millyaschool hiermee een geweldige impuls in de goede richting gekregen. De school heeft zich er mee zodanig op de kaart gezet dat een Internationale Organisatie 'Childreach' oog voor hen heeft gekregen. Deze Organisatie levert materialen en vrijwilligers uit landen als Engeland en Canada om een school 'op te pimpen'. De vrijwilligers zetten zich een aantal weken in om bouw- en schilderwerken uit te voeren. Er gaat geen geld naar de school.

Zo mooi om te zien. Dit enthousiasme van deze vrijwilligers

Aan de binnen- en buitenkant is alles kleurig opgeschilderd en gedecoreerd met tekeningen en delen van landkaarten. Elke klas heeft een eigen lokaal. Klassen zijn niet meer samengevoegd. Er is een klas bijgekomen voor nog jongere kinderen en er zijn toiletgebouwtjes bijgebouwd.

Monica heeft het heel goed voor elkaar met haar school.

Monica voor haar school in 2009

En niet alleen de school heeft een metamorfose ondergaan! Eigenlijk alles is veranderd.

De leerkrachten zijn enthousiaster en de leerlingen zijn gedisciplineerder dan in 2009. Toen kreeg ik er soms geen hoogte van hoe het nu eigenlijk in elkaar zat met het lesgeven. Nu zie ik veel meer structuur en het klassikale lesgeven is meer ingevoerd. Dat ook het gedrag van de kinderen is veranderd, schrijft Monica toe aan de vele gasten, die de laatste 2 jaar de school hebben bezocht. Gasten uit eigen land, maar ook uit het buitenland (de zgn. Mzungu's), die een kijkje kwamen nemen. De kinderen en de leerkrachten werden geacht zich daarnaar te gedragen. En die boodschap kun je met een gerust hart aan Monica overlaten. Haar school veranderde langzaam maar zeker in een buitengewoon positief voorbeeld voor de andere scholen. Zelfs het middageten is veranderd. De laagste klassen krijgen nog wel de maïspap, maar de hogere klassen eten vaker rijst met bonen. Dit is, volgens Monica gezonder. Wat mijn initiatief al niet teweeg heeft gebracht. Ik was buitengewoon verrast door al deze positieve ontwikkelingen en zeker op de korte termijn van 2 jaar. Toch rees naast dit alles nog een andere vraag bij mij op. En wel 'hoe zit het nu met het betalen van schoolgeld door de ouders?'. Het volgende kwam als antwoord. 'Ouders vinden het nog altijd niet prettig. Wie vindt betalen wel plezierig? Maar hun kinderen vinden het fijn om deel uit te

maken van zo'n mooie school. (Ik kon het zien en merken.) En.....zij krijgen elke dag te eten, wat thuis niet altijd dagelijks het geval is. Dat alleen al motiveert de kinderen om naar school te gaan en zij op hun beurt motiveren de ouders om hen te laten gaan. Ze krijgen immers eten en met een gevulde maag leer je toch makkelijker dan met een lege. Er wordt ook meer achter de ouders aan gezeten om aan hun verplichtingen te voldoen'.

Een proces van bewustwording wordt hier gestimuleerd en dat is hard nodig, want met 'rondhangen' kom je nergens in de wereld. Zeker niet in dit arme deel van Tanzania. Je zult het hier moeten hebben van de 'ambitieuzen' zoals Monica Chengula, de pionierster, die het er niet bij laat zitten. Een prachtige ontwikkeling, die in gang is gezet door Stichting Ida-Mabogini. Wij ondersteunen voor het schooljaar 2011/2012 overigens nog 5 kinderen.

Doordat het zo goed gaat met de James Ole Millya School en de uitstraling daarvan ook doorwerkt op kinderen, leerkrachten en ouders, ben ik mij verder gaan oriënteren bij de andere scholen in Mabogini.

Er zijn 4 Primary Schools. (De James Ole Millya School, de Muungano School, de Mabogini Primary School en als laatste de Benjamin Mkapa School.) Dit zijn allemaal Government-Schools. (Zowel de James Ole Millya als de Benjamin Mkapa School lijken hun weg te hebben gevonden om deels mee te gaan in de 'vaart der volkeren'. De persoonlijke inzet van de Hoofden van deze scholen zijn hier debet aan). Over het algemeen zijn er te weinig leerkrachten voor deze scholen. (Private Schools liggen beter in de markt bij onderwijzend personeel. Met schoolgeld zijn deze Private Schools ook aanmerkelijk duurder.) Niet voldoende leerkrachten betekent dat er meerdere klassen bij elkaar gezet worden.

Pal naast de kerk liggen de Muungano en de Mabogini Primary School vlak naast elkaar.

De kerk met als linker burens de 2 scholen

Muungano School

Mabogini Primary School

Als je het ziet, denk je dat het er één is. Maar nee, het zijn er twee. De Mabogini Primary School heeft aanzienlijk meer faciliteiten dan de Muungano School, zoals bijv. een kantoortje voor het Hoofd, 1 toilet voor alle kinderen, een apart lokaal voor de leerkrachten en een 'bandje' dat 's morgens bij schoolaanvang de kinderen al trommelend naar binnen begeleidt. Zaken die de Muungano School niet heeft en deze zo hier en daar mag gebruiken, o.a. dat toilet omdat dit wel moet. 'Waarom dan in hemelsnaam die 2 scholen niet samengevoegd?' zou je denken. Een aantal jaren geleden was dat ook zo, maar het Ministerie heeft besloten om ze uit elkaar te halen i.v.m. het té grote aantal leerlingen en té weinig leerkrachten. Eerlijk gezegd, kan ik die redenering niet volgen. Je hebt te veel leerlingen en te weinig leerkrachten en je gaat er dan 2 aparte scholen van maken. T.a.v. het aantal leerlingen kan ik het volgen, maar dan houdt het op. Met nog een school erbij heb je toch meer leerkrachten nodig, zou ik zeggen, en die zijn er niet. Ra,ra. Misschien gaat het wel net zo als bij ons: bij schaalvergroting mag niet meer dan een bepaald aantal leerkrachten worden aangetrokken. Maak je het kleiner, dan heb je meer personeel nodig. Zoiets zal het wel zijn, maar ik krijg het niet duidelijk voor ogen (te wijten aan de taal). Hoe het ook zij, die verdeling laat wat eerlijkheid en rechtvaardigheid betreft wel het nodige te wensen over, competitiedrang, eerezucht, jaloezie e.d. spelen hierin mee.. De Mabogini Primary School ziet er het grootst uit, heeft de meeste klaslokalen en de minste leerlingen. De Muungano School is de minst bedeelde en herbergt veel kinderen uit arme families. Bij het bezoek aan beide scholen zag ik meerdere kinderen zonder schooluniform. De ouders hebben hier geen geld voor. Waarom dan niet de uniformen afgeschaft? Maar nee, dat is niet goed voor het uitdragen van 'gelijkheid'. Ook weer iets voor te zeggen.

Met de kennis over de James Ole Millya School, de Mabogini Primary School en de Muungano School kan ik concluderen dat het 'opliftten' van een school veel effect heeft op leerlingen, leerkrachten en de ouders/verzorgers. De Benjamin Mkapa School heb ik niet persoonlijk bezocht, wel heb ik het Hoofd ervan gesproken. Omdat zij inmiddels een aantal bronnen heeft voor verdere ontwikkeling, heeft het mij ertoe gebracht om deze school even te laten voor wat het is. De school lag ook een stuk verder weg van waar ik 'woonde' dan de 3 anderen. Het lag meer tussen Pasua en Mabogini. Dit wordt wellicht iets voor een volgend bezoek.

Al de informatie heeft voor voldoende gesprekstof gezorgd tussen Novatus en mijzelf. Het was bijzonder plezierig om in Novatus een deskundige sparringpartner te vinden, want wat is wijsheid wanneer je voor een druppel op een gloeiende plaat wilt zorgen, die net als een druppel water op een steen uiteindelijk toch kan leiden naar enige verandering. Voor hem is het lastig om uit een groot aantal echt arme kinderen enkelen te selecteren om te ondersteunen (al heeft dat ook het effect van de druppel op een steen). Samen hebben we gesproken over een aandeel van de Stichting in een voedingsprogramma voor de Muungano School. Dat behelst het huren van stukken land in een gebied waar het irrigatiesysteem van toepassing is en waarop dan maïs verbouwd gaat worden. Het project zal voorlopig voor één jaar gelden. Novatus zal er de supervisie over hebben. Van de maïs wordt de pap gemaakt, die zorgt voor de dagelijkse maaltijd op school gedurende het hele schooljaar. De oogst zal waarschijnlijk meer zijn dan nodig is voor deze maaltijd. De opslag van de geoogste maïs zal in handen zijn van Novatus. Er zal maïs verkocht gaan worden. Van de opbrengst wordt 25 % gereserveerd voor betaling van schoolgeld voor de armste kinderen van de school. Er zal dan wel een selectie gemaakt worden uit de kinderen, die ambitie en talenten hebben (een soort 'Top Tien'). De rest zal gebruikt gaan worden voor noodzakelijke verbouwing/renovatie van de school en als startkapitaal voor het verbouwen van maïs het volgende jaar. Ana gaf hierover een mooie uitspraak van Ghandi: 'Als je mij vandaag rijst geeft, dan eet ik het op. Leer je mij rijst te verbouwen, dan heb ik altijd te eten.' Een mentaliteit, die mij zeker aanspreekt en waarvan ik hoop dat deze ook ten volle wordt waargemaakt in de toekomst.

De overheid zorgt alleen voor schoolgebouwen, die gebouwd worden/zijn daar waar veel kinderen wonen en een minimum aan leermateriaal. Wat een school verder wilt, daar zal het zelf voor moeten zorgen. Er zal bijv. geld gebruikt worden voor een toiletgebouwtje. Met dit project hopen we de Muungano School ook een positieve ontwikkelings-impuls te geven. Het

Hoofd van de school Ana is er enthousiast voor geworden en was zeer geroerd. Het is in samenspraak met haar gegaan. Wij wilden eerst dit alles ook in een vergadering met ouders/verzorgers bespreken, maar op advies van Ana hebben we hiervan afgezien. Zij merkte op dat de kans dan bestond dat ouders niet meer voor het eten van hun kinderen zouden betalen omdat dit door de 'blanken' werd gedaan. Het schoolgeld bestaat uit een aantal elementen, waaronder de maaltijd/voeding. Die zouden ze dan kunnen aftrekken en dan kon het resultaat niet opleveren waar nu op gehoopt wordt. En dat is niet de bedoeling. In gesprek met een zakenman, afkomstig uit Mabogini en voorzitter van een vereniging van boeren daar, kregen wij de toezegging dat hij ervoor zou zorgen dat we land konden huren dat gunstig was ingedeeld in het irrigatiesysteem. Als je bij dit systeem teveel aan het einde zit, dan is de waterdruk soms te laag voor voldoende bevoeiing. Nu is maïsverbouw daar veel minder afhankelijk van, maar water is nodig.

Als Stichting ondersteunen wij dus nu een eenjarig voedingsproject, wat ook zijn uitstraling zal hebben op de hele school. Want, zoals al eerder gezegd 'met een gevulde maag leer je beter dan met een lege'.

De kosten voor dit project bedragen in Euro's, omgerekend naar de huidige koers (die wel schommelt. Alles is daar ook duurder geworden dan in 2009): € 1775,--.

Voor dit bedrag zal land worden gehuurd, maïs worden geplant en wat er verder bij komt kijken. Een kopie van het kostenoverzicht vind je op de volgende pagina.

kinderen van de Muungano School.

In gesprek met Ana, het Hoofd van de Muungano School, Novatus en ikzelf over het kostenplaatje van de huur van het land voor de verbouw van maïs dat gebruikt zal worden voor de schoolmaaltijd voor alle

MUUNGANO PRIMARY SCHOOL.

COSTS OF MAIZE PLANTATION FOR (5) FIVE

PLOTS 2011 JULY

1. HIRE	Tsh. 100,000/- @ 1 plot.
2. CULTIVATE	Tsh. 30,000/- @ 1
3. HARROW	Tsh. 30,000/- @ 1
4. SEEDS	Tsh. 40,000/- @ 1
5. PLANTING	Tsh. 30,000/- @ 1
6. WEEDING	Tsh. x2 60,000/- @ 1
7. PLANT FERTILIZER	- 120,000/- @ 1
8. INSECTICIDE	- 10,000 @ 1
9. SECURITY	- 40,000 @ 1
10. HARVESTING	- - 40,000 @ 1
11. TRANSPORTATION	- - 40,000 @ 1
12. STRIP OFF	- 100,000 @ 1
13. EMERGENCY	- - - 100,000 @ 1
14. IRRIGATION	- - - 50,000 @ 1

TOTAL COSTS = Tsh. 7,90,000/- per plot.

∴ $790,000 \times 5 \text{ plot} \Rightarrow \underline{3,950,000/-}$

4,000,000/-

MWAJIBU MUMU
SHULE YA L. SE. SI MUUNGANO

Zoals ik al eerder schreef, ondersteunen we ook nog 5 kinderen van de James Ole Millya School, te weten: Anna Edess, Ester Omari, Said Hamidu, Rukia Halifa en Billion. Daarnaast hebben we Hiza en Gloria in het programma opgenomen.

De jonge mensen, die door de Stichting Ida-Mabogini financieel ondersteund worden

Anna Edess

Rukia Halifa

Said Hamidu

Bilson Bumija

Gloria Leonard Mvungi

Ester Omari

Hiza Hamisi met rode shirt

Zij zijn jullie allemaal zo dankbaar voor de ondersteuning van hun opleiding.

Met deze informatie sluit ik deze 5e Nieuwsbrief. Het wordt anders té groot. In de volgende Nieuwsbrief vertel ik o.a. over de achtergronden van de verschillende kinderen c.q. jongeren alsmede de kosten van hun opleiding. Ook plaats ik kopieën van bedankbrieven van kinderen. Ik hoop dat je dit alles nu met belangstelling hebt gelezen.

Deze Nieuwsbrief wordt geplaatst op de website www.Ida-Mabogini.nl en is te vinden onder het kopje 'Nieuwsbrief' als PDF-Bestand.

Ook stuur ik hem aan alle mensen, die door mij zijn opgenomen in een 'Mailing'.

Mocht je deze Nieuwsbrief in de toekomst niet meer willen ontvangen, laat mij dit dan weten via info@ida-mabogini.nl. Je wordt dan uit de lijst verwijderd.

Ook kun je op dezelfde manier laten weten als je iemand anders kent die ook belangstelling heeft voor de ontvangst van de Nieuwsbrief.

Namens de kinderen, die nu gesponsord worden en de bestuursleden Elly en Marian dank ik jullie voor alle giften en spreek de hoop uit dat we mogen blijven groeien met jullie medewerking. Heel fijn zou het zijn als jullie in de familie- en/of kennissenkring nog wat andere mensen zouden kunnen interesseren voor het werk van de Stichting Ida-Mabogini.

Immers, elk bedrag hoe klein ook maakt het verschil.

Elke Euro telt.

Dus doe mee!! Ongeveer 4 kopjes koffie/thee minder op een terrasje of andere gelegenheid in de maand betekent voor een kind in Mabogini onderwijskansen en eten.

De Stichting Ida-Mabogini is een ANBI geregistreerde Stichting.

Dit betekent dat de giften kunnen worden afgetrokken van de Belastingen onder bepaalde voorwaarden.

Warme groet, ook namens Elly en Marian
Joke

Donaties zijn altijd welkom op
Rekening **39.03.64.541** t.n.v. Stichting
Ida-Mabogini
bij de Triodos-Bank te Zeist.

Asante sana sana
heel hartelijk dank

Uiterst links

Mr. Novatus Mushi, schoolinspecteur Distr ict Moshi

Uiterst rechts: Mrs. Monica Chengula,

